

Arrest

nr. 230 195 van 13 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juli 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoekster en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2019 diende verzoekster bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf voor een familiaal bezoek aan haar Belgische broer en diens echtgenote.

Op 4 juli 2019 weigerde de gemachtigde de afgifte van het visum kort verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Madame/Monsieur M. A. ,

X Le /L’ Ambassade de Belgique à Amman

[...]

a/ont

X examiné votre demande de visa ;

X Le visa a été refusé

La présente décision est motivée par la (les) raison (s) suivante (s) :

[...]

9. [X] votre volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie

Commentaar :

Motivatie

Wettelijke referenties :

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene toont niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over persoonlijke financiële middelen.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald van de rechten van verdediging en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald van de zorgvuldigheidsverplichting. Daarnaast voert verzoekster eveneens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Verweerder stelt in de beslissing van weigering het volgende :

“ uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld”*

Verder wordt er in het Nederlands gemotiveerd dat de verzoekster niet de nodige financiële draagkracht aantoonst.

Volgens de beslissing toont de verzoekster niet aan over de nodige professionele activiteit te beschikken. De verzoekster zou tevens geen bankhistoriek voorleggen. De verzoekster zou tevens niet aantonen over de nodige persoonlijke financiële middelen te beschikken. De verzoekster zou tevens niet aantonen aan over eigendom te beschikken in het land van herkomst:

“Betrokkene toont niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over persoonlijke financiële middelen.

(...) Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.”

3.1.2.

De motivering is in strijd met het administratief dossier.

Het determinerend motief voor de ambtenaar om het visum te weigeren is het gegeven dat de verzoekster niet de wil zou hebben om terug te keren, wat hij zou afleiden uit argumenten van hoofdzakelijk financiële aard.

De ambtenaar motiveert in strijd met de voorgelegde stukken.

De verzoekster legde talloze bewijzen voor met betrekking tot het financiële luik. Zij toont tevens aan professioneel actief te zijn in het land van herkomst.

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat de beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd is aangezien het niet gedragen wordt door de feitelijke elementen waaruit het dossier nochtans bestaat.

a) De verzoekster legde talloze financiële stukken voor:

- De verzoekster legde ondermeer een bankafschrift voor waaruit blijkt dat er 7150 US dollar op haar rekening staat (zie stuk 2.2).

- De verzoekster legde een bewijs van haar maandelijks inkomen uit haar professionele activiteiten als kok voor -1000 US dollar (zie stuk 2.6.1);

- Ook werd een document voorgelegd m.b.t. het bezit van een onroerend goed (zie stuk 2.9);

b) De bestreden beslissing dat de verzoekster niet aantoont “te beschikken over een professionele activiteit” en niet aantoont “te beschikken over persoonlijke financiële middelen.” en verder niet “te beschikken over eigendom in het land van origine” zijn dan ook in strijd met de stukken uit het visumdossier.

c) Daarenboven wordt in het aanvraagformulier ook aangegeven dat de broer met Belgische nationaliteit zich financieel garant stelt (zie stuk 2.1).

d) Uit het visum-dossier blijkt eveneens dat de verzoekster enkel met haar moeder zou naar België zou komen. Zij komt niet samen met haar vader naar België. Haar vader blijft in Irak om professionele redenen.

3.1.3.

De veelheid aan voorgelegde documenten worden bijgevolg niet daadwerkelijk betrokken in de bestreden beslissing.

Deze documenten geven een geheel ander beeld.

a) Ten eerste kan de ambtenaar uit de voorgelegde documenten niet eenduidig afleiden dat de verzoekster geen financiële redenen zou hebben om niet terug te keren.

b) Ten tweede heeft de verzoekster ook familiale redenen om terug te keren. Haar vader en andere familieleden zijn er nog.

Het is duidelijk dat de ambtenaar in strijd met de voorgelegde gegevens motiveerde dat de verzoekster geen redenen zou hebben om terug te keren naar Irak.

3.1.4.

Verder schendt de bestreden beslissing het art. 8 van het E.V.R.M. dat de uitoefening van een familieleven mogelijk moet maken.

De verzoekster wordt een Schengen-visum geweigerd ook al wordt de familieband door de verwerende partij niet betwist. Inderdaad, de verwerende partij betwist de feitelijke gegevens niet die vermeld staan in het Schengen-aanvraagformulier, nl.:

- *dat de verzoekster de broer is van een Belgische onderdaan zijnde dhr. I. I. M.;*
- *dat de verzoekster een Schengen-visum aanvroeg om hem te bezoeken.*

Dat de verzoekster eveneens een familiesamenstelling voorlegt waaruit blijkt dat zij de zus is van de Belgische onderdaan (zie stuk 2.3). Ook wordt in de aanvraag voor het bekomen van het visum verwezen naar de broer (zie stuk 2.1)

De verwerende partij heeft bijgevolg geen respect voor het familieleven vervat in het art. 8 E.V.R.M.

Dat er in casu duidelijk sprake is van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering zonder dat werd rekening gehouden met de door de verzoekster daadwerkelijk neergelegde stukken.

“Dat de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.”

“De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen; draagkrachtig en deugdelijk...”

“Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende)”

Dat de verwerende partij overigens ook geen enkele moeite gedaan heeft om de verzoekster bijkomend uit te nodigen of vragen te stellen,...

3.1.5

Dat de verzoekster opmerkt dat er in casu eveneens sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsverplichting daar de beslissing in principe dient te stoelen op een correcte feitenvinding en een degelijk respect voor de internationale regels zijnde de regels van internationaal privaatrecht en het respect voor het familieleven vervat in art. 8 EVRM.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd.

Minstens kon immers bij twijfel verzoekster uitgenodigd worden op het Belgische ambassade voor een onderhoud m.b.t. haar aanvraag tot een visum.”

Verzoekster wijst erop dat het visum haar werd geweigerd omdat het voornemen niet duidelijk is dat zij voor het verstrijken van het visum het grondgebied van de lidstaat zal verlaten. Hierbij wordt verwezen naar het feit dat zij niet voldoende heeft aangetoond over de nodige professionele activiteit te beschikken, geen bankhistoriek voorlegt, niet over voldoende persoonlijke financiële middelen beschikt, noch toont ze volgens de gemachtigde aan over eigendom te beschikken in het herkomstland.

Verzoekster acht deze motieven strijdig met het administratief dossier. Verzoekster stelt wel degelijk talloze bewijzen voorgelegd te hebben en aangetoond te hebben professioneel actief te zijn in het herkomstland. Verzoekster legde een bankafschrift voor waaruit volgens haar blijkt dat er 7150 dollar op haar rekening staat, het bewijs van maandelijks inkomen als kok en een document aangaande een onroerend goed. De motieven waarin wordt gesteld dat ze niet aantoonbaar te beschikken over een professionele activiteit, niet aantoonbaar te beschikken over financiële middelen of niet te beschikken over eigendom zijn dan ook in strijd met het dossier volgens verzoekster. Daarnaast stipt verzoekster aan dat haar Belgische broer zich voor haar garant stelt en dat uit het visumdossier zou blijken dat haar vader nog in Irak verblijft om professionele redenen. Hieruit blijken volgens verzoekster dus ook nog familiale

redenen waarom verzoekster wil terugkeren. Verzoekster leidt hier een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit af en meent dat het bestuur haar, in geval van twijfel, zo nodig bijkomend had moeten informeren door verzoekster uit te nodigen op de Belgische ambassade voor een onderhoud in verband met haar visumaanvraag, zodat hij met kennis van zaken een beslissing kon nemen. Verzoekster acht de motieven van de bestreden beslissing eveneens niet afdoende.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving, in casu artikel 32 van de Visumcode.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1 Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) 1 [in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;] 1

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde kan weigeren het visum toe te kennen indien op rechtmatige wijze wordt vastgesteld dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Anders dan wat verzoekster voorhoudt, blijkt uit het administratief dossier niet dat zij de stukken heeft voorgelegd waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst en die zij voegt aan haar verzoekschrift, zijnde het bankafschrift waaruit blijkt dat verzoekster 7150 US dollar op haar rekening heeft staan, het bewijs van haar maandelijkse inkomsten of het stuk aangaande haar onroerende eigendom.

Uit het stuk van de diplomatieke post te Amman, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt als volgt:

“Documents submitted by applicant:

**Completed visa application*

**Valid passport*

**Valid ID*

**Schengen insurance: 25/4 – 23/7*

**Flight reservation: 25/4 – 25/5*

- *Invitation letter from brother to attend the birth of his daughter.*
- *bis 3 signed by son on 11-3-19 for 30 days.*
- *salary slips of inviter of an average net of 1.902 + 2.220 for both couple.*
- *ID of invitee*
- * family composition: married and has a child.*
- *Certificate from the Dr. in BE stating that client due date is 22/3/19.*
- *Family booklet proofing relationship with invitee.*
- *Client is travelling with mother file number 29855"*

Deze stukken blijken ook uit het visumdossier dat verweerder bij de nota met opmerkingen, als aanvulling op het administratief dossier, voegt.

Uit het voorgaande blijkt dat de enige financiële stukken die voorlagen betrekking hebben op de loonfiches van de garant of de broer van verzoekster. De Raad stelt zich bijkomend de vraag hoe het bankafschrift waaruit blijkt dat verzoekster 7150 US dollar op haar rekening heeft van 22 juli 2019 kan voorgelegd hebben op het ogenblik van de beslissing op 4 juli 2019. De overige financiële stukken waarnaar verzoekster verwijst en die ook gevoegd zijn bij het verzoekschrift zijn respectievelijk van 31 maart 2019 of van onbekende datum, maar er blijkt niet dat deze stukken voorlagen op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Dit is het ogenblik waarop de Raad zich moet plaatsen bij zijn beoordeling ex tunc in het kader van de wettigheidsstoets.

Wat betreft het argument dat verzoekster nog een vader heeft in Irak en bijgevolg ook familiale redenen heeft om terug te keren, lagen op het ogenblik van het nemen van de beslissing evenmin de stukken voor aangaande verzoeksters vader.

Bijgevolg kan niet blijken dat de gemachtigde de veelheid aan voorgelegde documenten niet daadwerkelijk heeft betrokken in de bestreden beslissing, zoals verzoekster aanvoert.

Er kan evenmin aangenomen worden dat de gemachtigde zich in casu heeft beperkt tot een stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering zonder dat werd rekening gehouden met de daadwerkelijk neergelegde stukken.

Waar verzoekster meent dat de gemachtigde haar nog verder had moeten uitnodigen om bijkomende vragen te stellen, volgt de Raad niet. Zoals het Hof van Justitie in zijn arrest C-84/12 van 19 december 2013 Koushaki t. Bundesrepublik Deutschland, meer bepaald in de paragrafen 71 en 72 heeft bepaald staat het krachtens artikel 14, lid 1, sub d van de Visumcode *"aan de aanvrager om bij zijn aanvraag voor een eenvormig visum de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Daaruit volgt dat het aan de visumaanvrager staat om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, welke twijfel met name kan rijzen door de algemene situatie in het land waarin hij woont of door het bestaan van algemeen bekende migratiestromen tussen dat land en de lidstaten."* Hetzelfde Hof stelt eveneens in paragraaf 69 dat daartoe de bevoegde autoriteiten een individueel onderzoek van de visumaanvraag moeten verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten. En verder stipt het Hof in paragraaf 60 aan dat de bevoegde autoriteiten bij het onderzoek van de visumaanvragen over een ruime beoordelingsmarge beschikken die betrekking heeft op de toepassingsvoorwaarden van onder meer artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Hieruit blijkt dat de bewijslast aangaande het voornemen om tijdig het grondgebied te verlaten duidelijk bij verzoekster ligt en de gemachtigde bij zijn beoordeling van onder andere de sociale en economische situatie van verzoekster een ruime beoordelingsmarge heeft. In casu kon de gemachtigde op zorgvuldige en redelijke wijze, en zonder dat op hem de plicht rustte om bijkomende vragen te stellen, op basis van wat hem was voorgelegd vaststellen dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten. De Raad acht evenmin de rechten van verdediging geschonden nu verzoekster in het kader van haar visumaanvraag de

mogelijkheid had alle volgens haar nuttige documenten voor te leggen. Het staat verzoekster overigens vrij dit in het kader van een nieuwe aanvraag te doen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet, noch neemt de Raad een schending aan van de rechten van verdediging of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verder voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze wijst erop dat de familieband met haar broer niet wordt betwist en ook afdoende is aangetoond. Uit het loutere feit dat de familieband niet betwist is, meent verzoekster dat de gemachtigde "bijgevolg" geen respect heeft voor haar familieleven.

De Raad kan de redenering niet volgen dat uit het feit dat de familieband tussen broer en zus niet wordt betwist en de gemachtigde het visum weigert, een schending zou voortvloeien van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of het door verzoekster aangevoerde familieleven beschermingswaardig is in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familieleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Ook al wordt in casu de familieband niet betwist tussen verzoekster en haar broer, stipt verweerder terecht aan in de nota dat in tegenstelling tot de gezinssituatie tussen ouders en minderjarige kinderen, er slechts sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen andere verwanten indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid voorliggen, anders dan de normale affectieve banden (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Er wordt in casu niet aangevoerd dat er enige vorm van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar broer zou bestaan, bijgevolg ligt geen beschermingswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM voor en bijgevolg diende de gemachtigde ook niet tot een belangenafweging over te gaan bij het nemen van de beslissing.

Ten overvloede stipt verweerder in de nota terecht aan dat verzoekster niet heeft aangetoond dat een bezoek in België de enige mogelijkheid is om contact te onderhouden met haar broer, zelfs indien dit voor de broer niet mogelijk zou zijn in Irak. Dan nog kan een ontmoeting in een derde land eventueel geregeld worden. Tegelijk wordt terecht aangestipt door verweerder in de nota dat het verzoekster vrij staat een nieuwe visumaanvraag in te dienen, dit maal wel met de nodige bewijsstukken aangaande haar financieel geworteld zijn in Irak.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de taalwetgeving, meer bepaald van artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B, 3° van de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna : de Taalwet bestuurszaken).

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“3.2.1.

Er dient waargenomen te worden dat de bestreden beslissing niet consequent in het Nederlands of het Frans werd opgesteld.

De beslissing is overwegend in het Nederlands doch enkele passages van de motivering zijn in het Frans opgesteld.

De bestreden motivering is bijgevolg opgesteld deels in het Frans, deels in het Nederlands.

Inderdaad.

In de Franse taal wordt er gemotiveerd dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum niet vastgesteld kon worden.

“[X] Le visa a été refusé

La présente décision est motivée par la (les) raison(s) suivante(s):

9. [X] votre volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie”

In de Nederlandse taal wordt dit eveneens gemotiveerd.

“ uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld”*

Evenwel wordt er in het Nederlands eveneens gemotiveerd dat de verzoekster niet de nodige financiële draagkracht aantoonde. Volgens de bestreden beslissing toont de verzoekster niet aan over de nodige professionele activiteit te beschikken. De verzoekster zou geen bankhistoriek voorleggen. De verzoekster zou niet aantonen over persoonlijke financiële middelen te beschikken. De verzoekster zou niet aantonen over eigendom te beschikken in het land van herkomst:

Conform het artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B, 3°, van de Taalwet Bestuurszaken wordt de beslissing genomen in de taal van het toelatingsexamen van ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtal (...).”

De beslissing is én deels in het Nederlands, én deels in het Frans. De ambtenaar schendt bijgevolg de Taalwet Bestuurszaken.

3.2.2.

Verder wordt de wijze waarop beroep moet ingesteld worden uitsluitend in het Frans medegedeeld.

Dat de akte kennisgeving die gepaard ging met de bestreden beslissing effectief volledig en uitsluitend in de Franse taal geschiedde. Dat de bestreden weigering derhalve nietig is.”

Artikel 39 van de Taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.

Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§ 3. De onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.”

Artikel 17, § 1 van de Taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied.”

De partijen zijn het erover eens dat artikel 17, § 1, B 3° van toepassing is en dus dat de beslissing moest worden genomen in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen of indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, zijn hoofdtaal.

De Raad volgt dat artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B 3° van de Taalwet bestuurszaken van toepassing is nu verzoeksters zaak noch in een specifiek taalgebied, noch in Brussel-Hoofdstad kan gelocaliseerd worden aangezien zij in het buitenland verblijft en een visum beoogt voor het verblijf op het gehele Belgische grondgebied. Verzoekster is geen ambtenaar, noch kan het Engels als taal waarin de visumaanvraag is ingediend, gebruikt worden. Zodus moest overeenkomstig B. 3° van artikel 17, § 1 van de Taalwet bestuurszaken de beslissing genomen worden in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of in zijn hoofdtaal.

De partijen zijn het erover eens dat attaché H. P., die de beslissing heeft genomen, tot de Nederlandse taalrol behoort en dus de beslissing in het Nederlands diende te worden opgesteld. Ook al kan niet ontkend worden dat de beslissing in twee talen zijnde deels in het Frans en deels in het Nederlands is opgesteld, moet de Raad vaststellen dat zowel de toepasselijke rechtsregel als alle motieven in het Nederlands zijn weergegeven. De Raad beschouwt dan ook de motieven die in het Frans eveneens zijn weergegeven als overtuigend.

Een schending van artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B 3° van de Taalwet bestuurszaken blijkt niet.

Wat betreft het feit dat de kennisgeving louter in het Frans is opgesteld, is het vaste rechtspraak dat een fout in de kennisgeving geen aanleiding geeft tot de nietigheid van de beslissing nu dit de wettigheid van de beslissing zelf niet kan aantasten. Bovendien stelt de Raad vast dat ondanks een kennisgeving in het Frans verzoekster van haar recht om een beroep in te dienen tegen de bestreden beslissing op correcte wijze heeft kunnen gebruik maken.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES